

Bod paa en saadan Tilstand, paahviler Ministeriet og paahviler specielt den højtærede Finansminister. Det kan ikke være det radikale Venstres Opgave at kalde paa nye Skatter. Hvis vi havde faaet Tilslutning fra Flertallet af Vælgerbefolkningen, vilde vi have fremkaldt virkningsfulde Besparelser paa det militære Omraade, og det er det eneste Sted, hvor der i Virkeligheden kan spares, saa det forslaar noget. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) sagde, at det var først nu, der af en Finansminister blev gjort Rede for, hvor daarligt vi stod i det i finansiell Henseende. Det ærede Medlem glemte i det Øjeblik, at den sidst afgaaede Finansminister (Brandes) i forrige Samling gjorde meget nøjagtig Rede for vor finansielle Tilstand, og hans Redegørelse er i et og alt bleven bekræftet ved det, vi senere have erfaret. I det hele taget sagde vi fra det radikale Venstres Side forud for Valgene, at hvis Vælgerne godkendte de militære Foranstaltninger, der vare blevne vedtagne, vilde Følgen deraf uvægerlig blive nye og betydelige Skatter. Det blev benægtet fra anden Side. Nu vise Kendsgerningerne sig, og ingen tør mere benægte, at vi nødvendigvis maa have nye og betydelige Skatter. Men det er for sent at sige det nu, efter at Vælgerne have truffet deres Afgørelser. Det skulde Vælgerne have haft at vide fra alle Sider, inden de gik til Valgene.

Idet man nu vil give Vælgerne Bevidstheden om, at nye Statsindtægter skulde skaffes til Veje — vil give dem den draabevis — peger man nu paa, at man kan forhøje Jernbanetaksterne. Ja, man kan forhøje Jernbanetaksterne, men hvad kan derved vindes? Ja, det maa allerhøjest blive en Forøgelse af Statsindtægterne paa 3—4 Mill. Kr., og selv en Forøgelse af Jernbanetaksterne, der bringer det Resultat, vil blive følt af Befolkningen som en meget trykkende Byrde. Vi have nylig faaet en væsentlig Forhøjelse af Jernbanetaksterne, og det burde sikkert blive derved. Hvis vi i Tide havde haft Øjnene oppe for at tage Værdistigningen, naar man byggede Jernbaner, og inddrage den i Statskassen, havde vi jo staaet bedre i den Henseende. Kommer man nu og lægger en væsentlig Jernbaneskat paa Befolkningen, tror jeg ikke, det vil blive hilst med Glæde.

Imidlertid er den finansielle Tilstand fra alle Sider erkendt som meget daarlig. Enhver vil vist give mig Ret i, at efter det Resultat, som paa den ene Side de

vedtagne Skattelove og Toldloven have opvist hidtil, og efter det Resultat, som paa Udgiftssiden Militarlovene ville fremkalde, anslaaer man Statsindtægterne i de nærmeste Aar rundelig, naar man anslaaer dem til at blive mellem 95 og 100 Millioner, og naar man anslaaer Statens Udgifter til at maatte blive mellem 115 og 120 Millioner i de nærmeste Aar, tror jeg, at man maa give mig Ret i, at det aldeles ikke er overdrevet, tværtimod, der kan være Mulighed for, at de vilde stige endnu højere. Der bliver da en Difference paa 20 Mill. Kr., som i dette Øjeblik desværre synes at skulle blive et temmelig konstant Under-skud for Statskassen.

Udgifterne vare i 1909—10 i alt 116 $\frac{1}{2}$ Million, i Aar ville de antagelig blive ca. 119 Millioner, og for næste Aar tør man neppe anslaa dem til at blive mindre end 120 Millioner; medens Indtægterne i 1909—10 i alt vare 82 Millioner og i 1910—11 neppe blive mere end 90 Millioner, og i 1911—12 — naar man ikke medregner de 6 Millioner for Salg af Husmandsobligationer — neppe kunne antages at blive 90 Millioner. Man kan vel efter dette ikke sige, at det er urimeligt at udtale, at som vi nu staa i det, er jo 95 à 100 Millioner det, Staten kan paaregne med de nuværende Indtægtskilder, medens derimod en Udgift paa 115—120 Millioner lavt er anslaaet som de Udgifter, man nødvendigvis maa paaregne.

Nu kan der naturligvis spares betydeligt paa civile Omraader. Jeg vil haabe, at Besparelseskommisionen, der blev nedsat af den sidst afgaaede Regering, maa bringe et godt Resultat; men hvis man venter sig Millionbesparelser paa de civile Omraader, tager man ganske fejl. Enhver, der som den højtærede Finansminister i en Aarrække har siddet i Finansudvalget, vil dog vide, at Budgettet gaas ganske godt igennem, ganske vist lader man et og andet glide igennem, som man maaske synes kunde spares, men det er ikke mange Millioner, der vil kunne spares paa civile Omraader; paa ingen Maade. Desuden gør det sig gældende, at det er aldeles umuligt og utilbørligt at hindre, at civile Statsudgifter paa mange Omraader komme til at stige, det vil ingen gøre, heller ikke det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), der jo gjorde sig til Talsmand for store sociale Reforme, der vilde koste Staten mange Penge, naar de blive gennemførte. Naar der ikke bliver sparet paa Militærvæsenet, kan man derfor ikke vente, at man vil kunne skaffe os Balance paa